

СТРАСТ ЗА ХРИСТОС

Да обичаш тялото Му от вярващи

Дейвид Уилкерсън

14 Ноември 2011

Какво означава за теб, като християнин, думата „страст“? Аз мисля, че страстта в най-чистия си и дълбок смисъл не може да бъде обяснена от никой речник. Нека ви покажа от Библията какво считам, че означава да имаш страст за Христос.

Като чета Библията виждам, че страстта за Исус е непрестанно увеличаващо се покорство на Словото Му. Повечето от нас разглеждат покорството като лично съгласие с Божиите заповеди. Но покорството към Словото Му е далеч повече от това. То не е просто лична цел, а е силно желание в името на Господното тяло.

В Старият Завет страстта за Бог беше най-вече лична цел. Във всяко зло и мрачно време се надигаше някой човек с горещо желание да се покори на Господното Слово и да извърши делото Му. Бог издигна Авраам в такова време. Авраам търсеше Господ пред погледа на вражески нации, а горещата му вяра го направи баща на народите.

Мисля си и за Ной. Когато Бог вече не можеше да търпи злото и насиетието на хората, Ной се покори на Божието Слово с непоклатима ревност. Той се застъпи за Божиите неща в смутни времена и смело проповядваше праведност. Така беше и с Енох, който ходи с Господ през целия си живот. В други мрачни времена бяха издигнати Исаак и Яков.

След това, когато истината беше повалена в Израел, Самуил страстно търсеше Господ. След това дойде Давид, чиято страст за Бог беше демонстрирана в почитта му към Заповедите. Във всяко грешно поколение имаше благочестиви пророци, които ревностно търсеха Бог и говореха Словото Му. Мисля си за Исаия, Еремия, Езекил и всички останали „малки“ пророци.

Но през онези векове търсенето на Бог си оставаше най-вече лична цел. Защо? Все още нямаше тяло от вярващи с Глава, която ги управлява в слава. Христос не беше дошъл. Той все още не беше „поставил частите, всяка една от тях, в тялото, както му е било угодно“ (1 Коринтяни 12:18). Това се случи едва след смъртта и възкресението на Исус. Павел заявява: „А вие сте Христово тяло, и по отделно части от Него.“ (12:27)

В Новият Завет Бог иска нещо повече от лично търсене на Христос. Не е достатъчно само да излезем от върналата се към греховете си религиозна система и да заявим: „Ще имам страст за Него като никой друг.“ Познавам много християни и служители, които имат такива благочестиви амбиции. Всеки човек, който наистина обича Исус иска да запази горещата си любов към Него.

Но желанието ни за Христос не може да бъде само за собственото ни изграждане. Бог не желае да притежава само един мъж изпълнен с Христос, или с една управлявана от Духа жена, или пък с един напълно предаден на Бог пастир в извършващата компромиси църква. Това не е според Словото Му.

Павел ни забранява дори да споменаваме „не съм от тялото“ (1 Коринтяни 12:15). Той заявява: „И окоето не може да рече на ръката: Не ми трябваш; или пък главата на нозете: Не сте ми потребни.“ (12:21). Всъщност Павел казва: „Всичко, което правиш, добро или лошо, страдаш ли или пък си благословен – влияе на цялото тяло. Грехът ти вече не е само личен проблем. Как живееш и какво преследваш вече афектира всеки член на тялото.“

Не можем да разграничим индивидуалната си страст за Христос от истинското бреме и страст за цялото тяло

Можеш да се молиш и агонизираш поради греховете си и да викаш: „Господи, премахни компромиса ми. Избави ме от тези навици.“ Но молиш ли се и агонизираш ли също така и поради греха и компромисите на Божията църква?

Животът ни е благословен в резултат на индивидуална страст; с такава ревност идва Божия мир, почивка и благоволение. Но доволен ли си от това да бъдеш остров на радостта? Щастлив ли си от това просто да търсиш Исус, докато тялото на Христос около теб страда?

Силният вик в душата ти за това да ходиш в по-голяма святост с Исус не произлезе от нещо свято в теб. Господ вложи този глад вътре в теб. Духът Му те събуди и разбуди сърцето ти. И Той направи това поради една причина: „ За делото на служението, за назиданието на Христовото тяло, с цел да се усъвършенствуват светиите“ (Ефесяни 4:12). Бог ни запалва за да възпламеним и други! Страстта ни трябва да запали душите на тези около нас.

Истинската страст за Господ започва с едно нещо: покорството. Йоан обяснява този проблем много просто: „Ето що е любов към Бога: да пазим неговите заповеди“ (1 Йоан 5:3). Невъзможно е да имаш страст за Исус без съответното покорство на заповедите Му. Можем да изпитаме всякакви емоции докато се опитваме да преживеем гореща любов за Христос. Но не можем да имаме истинска страст за Него, ако не се покорим на откритото Му Слово.

Докато търсех Господ по въпроса с надигащата се в нас страст за Христос, Духът ми показа две области.

1. Трябва да обърнем внимание на учението на Христос относно смирението

“Но който възвишава себе си ще се смири; и който смири себе си ще се възвиси.” (Матей 23:12). Исус отправи това твърдение към масите, но най-вече към учениците Си. Посланието Му е ясно: този, който величае себе си не може да има истинска страст за Него.

Исус първо обяснява какъв е величаещия себе си вярващ и след това го порицава: „Книжниците и фарисеите... вършат всичките си дела, за да ги виждат хората... и обичат първото място при угощенията, и първите столове в синагогите, и поздравите по пазарите, и да се наричат от хората: учители... А по-големият между вас нека ви бъде служител. Но който възвишава себе си ще се смири; и който смири себе си ще се възвиси.“ (23:1, 5-7, 11-12)

Исус казва, че този, който величае себе си, казва, че седи „на мойсеевото седалище“, което означава, че има власт в Божието Слово. Този човек знае какво казва Библията относно чистото, свято ходене с Бог и интерпретира Словото правилно на масите. Но личният Му живот не е според онова, което той проповядва. За такива хора Исус казва: „според делата им не постъпвайте; понеже говорят, а не вършат“ (32:3). С други думи: „Не следвайте примера им. Те живеят в една лъжа.“

Такива хора практикуват най-лошия вид себе възвеличаване като поставят себе си над закона. Те не се колебаят да възлагат много тежко бреме от жертви на Божия народ. Но сами те не биха си мръднали и пръста, за да се покорят на същите тези закони.

Ако сме изцяло честни пред Бог, ще трябва да си признаем греховете. Понякога дори и най-прилежните измежду нас не живеят онова, което проповядват. Както посочва Исус: „Говориш, но не вършиш.“

Павел пита: „Тогава ти, който учиш другото, учиш ли себе си? Ти, който проповядваш да не крадат, крадеш ли?“ (Римляни 2:21). Накратко той казва: „Добре правиш като проповядваш срещу тези грехове. Но не се разправяш с тях в собственото ти сърце.“

Святият Дух няма да ми позволи само да се плъзна по Божието Слово. Той ми казва: „Дейвид, наистина ли искаш да имаш страст за Исус? Тогава ми позволи да вляза по-дълбоко в сърцето ти. Трябва да ти покажа безчестието във всички области, с които трябва да се справиш. Искам живота и служението ти да са според Словото.“

Ето го ключът за всеки един от нас: Искаш ли да отвориш сърцето ти за Словото Му? Ще се покаеш ли и ще се обърнеш ли от безчестието и лицемерието? Ще помолиш ли Духа да те осъди за всяко себе възвеличаване?

Исус казва, че този, който величае себе си обича признанието и честта

“Но вършат всичките си дела, за да ги виждат хората... и обичат първото място при угощенията, и първите столове в синагогите, и поздравите по пазарите, и да се наричат от хората: учители.” (Матей 23:5-7). Тук Исус говори за религиозните лидери. Той ни казва: „Тези хора обичат прожекторите. Обичат първите места на събранията. Обичат да ги познават, когато ги срещнат на улицата.“

Не мога да обвиня никой пастир или евангелизатор в себе величаене, понеже може би съм съм виновен като него. Когато някой попита жена ми, Гуен, колко книги съм написал, тя отговори: „Мисля, че са около 12.“ Аз бързо подскочих и казах: „Не, всъщност са 30.“ Когато някой друг попита колко хора посещават Таймс Скуеър Чърч, Гуен отговори: „Не съм сигурна, но на службите ни идват стотици хора.“ Аз отбелязах: „Не, скъпа, хиляди са.“

Исус ни предупреждава: „Но вие недейте се нарича учители (важни хора), защото Един е вашият Учител, а вие всички сте братя.“ (Матей 23:8). Христос ни показва, че това да величаем себе си не е просто личен грях. Той посочва: „Всички вие сте братя и сестри. А ти само един от множеството, така че не трябва да си придаваш важности. Всички вие сте части на тялото Ми, а Аз съм Главата ви.“

Исус продължава и казва: „И който смири себе си ще се възвиси.“ (Матей 23:12). Тук е важно да не приемаме думите на Исус погрешно. Смирението не е просто обратното на себе възвеличаването. То е нещо повече от това да живеем според онова, което проповядваме или пък да седнем на най-лошите места в дома, или от това да вършим тайно добри дела. Разбира се всичко това е добро и приемливо в Божиите очи, но никое от тези неща не ни прави смирени.

Най-сигурното доказателство, че някой не е смирен, е че си мисли, че е. Така че не си мисли, че си смирен поради покорството ти, поради това, че си спокоен, поради това, че се самоунижаваш, или че отричаш себе си. Истинското смирение е това: пълна зависимост от Господ.

2. Учението на Христос за вярата обобщава темата са страстта към Него

Ето го и Божият поглед върху това колко сме пораснали в страстта си за Христос: разбираме нуждата си от смирение. А смирението в основата си е пълна зависимост от Господ. Думата „зависимост“ означава „вяра за всичко и във всичко“.

Само пълната вяра прави човека смирен. Това означава да нямаме планове, собствена воля и да се лишим от всички права. Също така това означава да знаем кой има сила за всичко и да се обърнем към него с вяра да ни помогне. Истинската вяра не спира да казва: „Слаб съм.“ Тя също така заявява: „Той е силен.“ Такава вяра изисква смирение.

Петър пише: „И тъй, смирете се под мощната ръка на Бога, за да ви възвиси своевременно“ (1 Петрово 5:6). Как смиряваме себе си пред мощната ръка на Бог? Петър ни казва това в следващия стих: „И всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас“ (5:7). Апостолът казва ясно: „Смирете се като възложите всяка грижа на Господ. Смирението изисква вяра. За да бъдеш смирен трябва да вярваш в Божията добрина към теб.“

Самият Исус даде пример. „Христос Исус... се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците; и, като се намери в човешки образ, смири Себе Си“ (Филипяни 2:7-8). Как се смири Исус? „Стана послушен до смърт, даже смърт на кръст.“ (2:8)

Исус е нашия пример за смирен човек. Господът, който създаде всичко и заради когото беше направено всичко, беше изцяло зависим от Своя Отец. Виждаме страстта на Христос за Отец не само в дългите Му нощи на молитва или в чудесата, които извърши, но и в пълната Му зависимост от Бог. Исус казва отново и отново: „Аз не мога да върша нищо от Себе Си; съдя както чуя; и съдбата Ми е справедлива, защото не искам Моята воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил.“ (Йоан 5:30). „От Себе Си нищо не върша, но каквото Ме е научил Отец, това говоря. И Този, Който ме е пратил, с Мене е; не Ме е оставил сам, Аз върша всякога онова, което е Нему угодно.“ (8:28-29)

Ето го смисълът на цялото ми послание: Да, Исус имаше страстна любов за Отец. И Той доказа страстта Си чрез покорната Си зависимост от Отец. Всичко, което направи и пожертва Исус далеч не беше за Него. Смъртта и възкресението Му се отнасяха изцяло за образуването на тялото Му от вярващи. Победата Му беше изцяло заради нас – за теб, за мен, за всеки човек в историята, който щеше да повярва.

Дори и някой мюсюлманин може да каже: „Исус спази Божия Закон. Той отиде в пустинята и победи изкушението. Спечели велика лична победа над Сатана. Върши и добри дела. Обичаше децата и помагаше на вдовиците и на бедните. Също така изцери болните и възкреси мъртвите. И Самият Той беше възкресен от мъртвите и отиде на небето. Да, Исус ни остави добър пример за следване. Той постигна велика победа, достойна за рая.“

Но смисълът на победата на Исус не свършва с това. Победата на нашия Господ над Сатана ни даде победа над греха. Наказанието, което плати Той беше заради нашите дългове, не заради Неговите. Смъртта Му беше нашата смърт, възкресението Му – нашето възкресение. Той изпълни всички тези неща, за да ни възстанови с Отец. Намерението Му през цялото време беше да изгради тяло за Себе Си и да постави всеки член на мястото му, както го вижда Той.

Павел ни казва: „Защото, както чрез непослушанието на единия човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на единия мнозината ще станат праведни.“ (Римляни 5:19). Аз вярвам, че зад твърдението на Павел стои един принцип, който важи и за нас. В крайна сметка, ако горчивината на един християнин може да „зарази мнозинството“ (виж Евреи 12:15), колко повече зависимостта от Бог на един човек ще благослови и освети мнозинството?

Вероятно докато четеш това послание се молиш тихо: „Господи, моля Те, обнови страстта ми за Христос.“ Ако е така, трябва да се подготвиш Божия Дух да изследва сърцето ти. Той иска да ти открие всяка сфера на непокорство към Словото Му, а ти трябва да искаш да бъдеш управляван и смирен, за да се покориш. Още повече, че трябва да изоставиш всичките си идеи относно смирението. Накрая, ще трябва да развиеш страст да се покоряваш на Божието Слово. Докато не започнеш да се наслаждаваш на заповедите Му, за теб ще бъде невъзможно да Му угодиш.

Ако искаш да търсиш страстно Исус, животът ти ще се превърне в лаборатория за цялото Христово тяло. Бог ще ти позволи да преживееш неща, които нямат нищо общо с живота ти, но пък са уроци за църквата. В този момент може би се чудиш защо си изправен пред определени изпитания, които нямат никакъв смисъл. Може би Господ те използва като пример, за да послужи на повече хора. Той непрестанно работи в теб, като те преобразява в образа на Сина Си. И това Божествено дело в теб има за цел да доведе други до покорството.

Скъпи светия, призовавам те да се молиш така: „Господи, дай ми страст за Словото Ти. Направи ме покорен на волята Ти. Искам да видя делото Ти в мен. Направи живота ми магнит, който да привлича мнозина към Теб.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2011 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[A Passion for Christ](#) / [Страст за Христос](#)